

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

**Ценка Драгова,
медицинска сестра в V-та МБАЛ - гр. София:**

БЛАГОДАРНА СЪМ НА БОЛНИТЕ, ЧЕ СЪМ БИЛА ТЯХНАТА ИСКРИЦА, КАТО ОСТРОВЧЕ НАДЕЖДА

Да си професионалист по здравни грижи в България е дръзко начинание, на което устояват все по-малко наши сънародници. Заплахата страната ни съвсем скоро да се окаже без нужните специалисти е напълно реална. Решихме да ви покажем защо това е така, с надеждата, че решаването на проблемите минава през тяхното споделяне.

"Предизвикателството да работя в България" е темата на националния конкурс за есе, който организира Clinica.bg заедно с Българската асоциация на професионалистите по здравни грижи (БАПЗГ).

Състезанието е част от глобалната кампания на Световната здравна организация (World Health Organization - WHO), Международния съвет на сестрите (International Council of Nurses - ICN) и независимата благотворителна организация Burdett Trust for Nursing, която стартира на 27 февруари 2018 г. в Лондон и Женева и се провежда в целия свят под надслов "Здравните грижи сега" (Nursing now).

Представяме Ви есето на Ценка Драгова:

Име: Ценка Иванова Драгова

Възраст: 52 години

Образование: Бакалавър по Здравни грижи

Месторабота: V-та МБАЛ - гр. София

Трудов стаж: 30 години

Професионални квалификации: "Устройство и организация, асептика и антисептика в операционен блок"; "Усъвършенстване на поливалентни анестезиологични сестри"; Сертификат издаден от БАПЗГ за извършване на качествени здравни грижи; "Сестрински грижи при болен на изкуствена вентилация"; "Особености на анестезиологията и интензивното лечение при торакални операции"; "Анестезиология и интензивно лечение - принципи и практики в работата на медицинските сестри".

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Имало едно време една привлекателна страна в сърцето на Балканския полуостров, наречена България. Светът бе чувал за нейната Розова долина, за красотата на планините ѝ, за черноморските ѝ плажове... Но освен това не знаеше почти нищо за нея.

Гордея се, че живея в България и вече над тридесет години работя като медицинска сестра именно тук, което се оказва голямо предизвикателство за мен. Обичам професията си и го казвам най-осъзнато, с голяма отговорност и тежест, като професионалист по здравни грижи.

Още си спомням с трепет, когато за първи път прекрачих прага на Медицински колеж „Йорданка Филаретова“ и присъствах на първата си лекция за „Жената с лампата“ – Флоранс Найтингейл, за нейното благородство и постижения. Спомням си също и всички наши преподаватели, които всеотдайно и неуморно ни учеха. Те ни направиха знаещи и умеещи млади хора, благодарение на което не се огънахме през годините на многото динамични реформи в системата на здравеопазването.

След това заменихме белите престилки и касинки с шарените костюми, но дали станахме по-добри?! Да! Овладахме професията си до автоматизъм и благодарение на бързо навлизащите технологии, се усъвършенствахме с всички нови методи, средства и апаратура за диагностика и лечение. Станахме конкурентноспособни за извършване на качествени здравни грижи, но на каква цена?

Още през 2008 г. на провеля се Общонационален форум в зала 1 на НДК се заговори, че в България намалява броят на медицинските сестри. Оттогава все се говори, а реалността е, че в действителност оставаме все по-малко. Като че ли е по-лесно една медицинска сестра с ниска заплата да работи на две-три места, а също така пенсиониранияте медицински сестри с оскъдни пенсии да продължават да работят.

Предизвикателство е да работиш в България, защото нашата професия е безценна, но дали мислят така изпълнителните директори? Някои - да, но някои - не. Някои просто казват, че сестрите не им трябват, че те не носят пари, за разлика от лекарите и с лека ръка съкращават сестрински бройки с цел по-високи заплати. Нищо подобно! Заплатите остават същите, само натоварването и умората стават по-големи, а тук говорим за качествени здравни грижи. Радвам се, че не работя при такъв изпълнителен директор.

Една сестра в България обслужва над тридесет пациенти и извършва над деветдесет и две различни дейности, което не е остойностено в клиничните пътеки. В последно време се притеснявам, че упражняването на нашата професия с всеки изминал ден става все по-трудно и объркващо. Жалко е, че няма млади професионалисти, т.е. има, но те заминават в чужбина или работят в частните клиники.

А ние ли? Ние, тези които оставаме, трябва да сме благодарни на нашите семейства и деца, които ни изтърпяха, че пропуснахме техните празници с нашето отсъствие, полгайки непрекъснати здравни грижи за нуждаещите се болни хора.

Предизвикателство е да работиш като медицинска сестра. Една от най-хуманните професии, преминала през най-много промени през годините. Високо ценя моята професия, независимо от общественото мнение и медиите. Аз всеки ден се доказвам и с усмивка на лице, дори когато сърцето ми плаче, аз пак съм там, съпричастна с болката и страданието на хората, и „воювам“ с моите колеги в екип, защото вътре в „кухнята“ на нещата не всичко е розово, или като във филм. Често влагаме много усилия, а за жалост, крайният резултат е негативен.

Продължавам достойно да се доказвам – всеки час, всяка минута, всяка секунда и мисля, че не съм посрамила моите преподаватели от Медицински колеж „Йорданка Филаретова“ и от Медицински университет - София.

Благодарна съм на всички болни, които са ми стискали ръката, от което съм настръхвала, от това, че когато са се страхували, аз съм била тяхната искрица, като островче надежда. Винаги съм се стремяла да общувам, да успокоявам, а това е много трудно, повярвайте ми.

Някога и за нас ще има признание и светлина в тунела...

Накрая искам да добавя, че да работиш в България е не само предизвикателство, то е призвание, престиж и умение за бъдните поколения.

*Есето е публикувано в Clinica.bg
на 27.04.2018 г.
и в Електронния бюлетин на БАПЗГ,
бр. 9/2018 г.*